

(Oskiljaktig) deraf, att den ene påstås sörja sig till döds vid den andras död. *Psittacus pullarius.*

INSIDA, f. 1. Inre sidan af något. *I-n af en rock.*

INSIDIÖS, --- ö's, a. 2. (lat. *Insidiosus*) Försåtlig.

INSIGNERA, i'nnsignéna, v. a. 1. (af lat. *In* och *Signum*, tecken) Genom tecken i kanten antyda, att något skall införas i texten af en skrift. — *Insignerande*, n. 4. o. *Insignering*, f. 2.

INSIGNIER, innsígnniarr, pl. 3. (lat. *Insignia*) Hederstecken, som utmärka ett embete; makttecken.

INSIGT, i'nnsíctk, f. 3. (af *Inse*) Kunskap i vetenskap, konst eller yrke. *Han har goda i-er i matematik, i musikens teori, i sitt yrke.*

INSIGTSFULL, a. 2. Som har många och goda insigter. *En i. man.*

INSILA SIG, v. r. 1. Sila sig igenom ett ämne och intränga. — Äfv. *Sila i'n sig.* — *Insilning*, f. 2.

INSINUATION, ---- tshón, f. 3. 1) Förtäckt eller försåtlig framställning af en tanka. — 2) Försök att ställa sig in.

INSINUERA, v. a. 1. (lat. *Insinuare*) Fint framställa, oförmärkt låta förstå, gifva vink om. — *I. sig*, v. r. Ställa sig in, innästla sig.

INSISTERA, v. n. 1. Påyrka, envist påstå.

INSJUKNA, v. n. 1. Blifva sjuk. — Äfv. *Sjukna i'n.* — *Insjuknande*, n. 4.

INSJUNKA, v. n. 3. (böjes som *Sjunka*) Sjunka inåt, falla in, blifva mindre hög eller utstående. *På ålderdomen i. kinderna.* — Äfv. *Sjunka i'n.* — Part. pret. *Insjunknen* brukas nästan adjektivt i vissa uttryck, såsom: *I-kna kinder, ögon.* — *Insjunkande*, n. 4.

INSJUNKNING, f. 2. 1) Sjunkande inåt, infallande. — 2) Insjunket ställe.

INSJÖ, i'nnschö, m. 2. Ett stort, stillastående, inne i landet beläget vatten, som har ett synbart utlopp. *Sverige har många i-ar.* — *Ss. I-fisk, -fiske, -ål.*

INSJÖSVAMP, m. 2. Ett slags stråldjur, af Hudpolyperna, som finnes på kusten i våra insjöar, och liknar Badsvampen. *Spongia lacustris.*

INSKAFFA, v. a. 1. Laga, att något kommer, föres, hämtas in, inlemnas, inlevereras. *I. mat i hushållet.* — Äfv. *Skaffa i'n.* — *Inskaffande*, n. 4. o. *Inskaffning*, f. 2.

INSKEPPA, v. a. 1. Föra om bord på skepp, fartyg. *I. trupper, hästar, varor.* — *Inskeppande*, n. 4. o. *Inskeppning*, f. 2.

INSKICKA, v. a. 1. Se *Insända*, 1. — Äfv. *Skicka i'n.* — *Inskickande*, n. 4. o. *Inskickning*, f. 2.

INSKJUTA, v. a. 3. (böjes som *Skjuta*) 1) Med handkraft skjuta, drifva något in. *I. en låda.* — 2) Med skjutvapen inkasta. *I. bomber, kulor i en belägrad stad.* — 3) (fig.) I skrift införa ord eller mening emellan andra. — V. n. Gå, tränga djupt in. *Hafvet i-er der djupt i landet.* — Äfv. *Skjuta i'n*, vanligare för v. n. — *Inskjutande*, n. 4. (både aktivt och neutralt) o. *Inskjutning*, f. 2. (endast aktivt).

INSKJUTSA, v. a. 1. 1) Med skjuts införa. *I. någon till staden.* — 2) (fig. fam.) Indrifva, injaga, infösa. *I. barnen ifrån gården.* — Äfv. *Skjutsa i'n.* — *Inskjutsande*, n. 4. o. *Inskjutsning*, f. 2.

INSKRIFNING, f. 2. 1) Handlingen, hvarigenom någon ell. något inskrifves. *En skolgosses i.*

En resandes i. i dagboken. — 2) Namn eller annat, som blifvit inskrifvet. *Hvar står i-en af hans namn?*

INSKRIFNINGSPENNINGAR, m. 2. pl. Penningar, som betalas vid en persons inskrifning (t. ex. en skolgosses).

INSKRIFT, f. 3. Kort skrift på ett minnesmärke eller konstverk, angifvande antingen dess förfärdigare och bestämmelse, eller någon märkvärdig händelse. *I. på en grafvård, på ett monument, ett konstverk.*

INSKRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Skrifva*) 1) Uppsätta på förteckning, lista, en eller flera personer eller saker, bland dem, för hvilkas införande den är bestämd. *I. sitt namn på en lista, i dagboken. I. klagomål i dagboken.* — 2) (fig.) Inskärpa, inplanta. *En lag, som naturen i-vit i våra hjertan.* — 3) (geom.) Inom en viss gifven figur upprita en annan så, att den sednares alla hörn eller vinklar vidröra den omslutande figuren. — För bem. 1 o. 2 äfv. *Skrifva i'n.* — *Inskrifvande*, n. 4.

INSKRPTION, innskríptschón, f. 3. Inskrift.

INSKRUFVA, v. a. 1. Genom skrufning införa. — Äfv. *Skrufva i'n.* — *Inskrufvande*, n. 4. o. *Inskrufning*, f. 2.

INSKRÄMMA, v. a. 2. Genom skrämmande indrifva. — Äfv. *Skrämma i'n.* — *Inskrämande*, n. 4.

INSKRÄNKA, v. a. 2. Föra inom vissa skrankor, gränser. Brukas endast i fig. mening och betyder i allmänhet: trängre begränsa, afkorta, afminska. *I. ens underhåll, ens makt. I. sina utgifter.* *I. någon i dess lefnadssätt, gifva honom mindre att leva på. I. sina begär, sina önskuingar, sin åregirighet. I. ett begrepp, gifva det en mindre vidträckt betydelse.* — *I. sig*, v. r. Sätta viss gräns för sig; äfv. minska sina utgifter, leva på mindre kostsam fot; äfv. hafva måtta i sina begär. *När kassan ej vill förslå, så får man i. sig. Han är en man, som vet att i. sig. I. sig till det nödvändiga, tillåta sig endast nödvändiga utgifter. I. sig till utöfvandet af en enda konst. I. sig till den stora allmänhetens fattningsgåfva.*

INSKRÄNKANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom någon eller något inskränkes.

INSKRÄNKNING, f. 2. 1) Se *Inskränkande*. — 2) Viss begränsning, äfv. trängre begränsning, minskning, afkortning i ett eller annat afseende. *Regera utan i. Denna klausul innehåller en i.*

INSKRÄNKT, a. 1. (egentl. part. pass. af *Inskränka*) (fig.) 1) Som har vissa gränser, begränsad. *En i. makt.* — 2) Som har tränga gränser, föga vidd, omfång. *Ett i. antal. I. a. kunskaper. Ett i. hufvud*, person med trög fattningsgåfva, dumhufvud. — 3) (om person) Dum. — Äfv. *Leffa i.*, inskränka sig till det nödvändiga.

INSKRÄNKTHET, f. 3. Egenskapen att vara inskränkt. Säges isynnerhet om person, i samma mening som: Dumhet. *Hans i. är otrolig.*

INSKUFFA, v. a. 1. Med skuffning instöta. — Äfv. *Skuffa i'n.* — *Inskuffande*, n. 4. o. *Inskuffning*, f. 2.

INSKÄRA, v. a. 3. (böjes som *Skära*) 1) Med knif eller annat eggjern göra något slags fördjupning på ytan af en sak. *I. ett märke i något. I. sitt namn i barken af ett träd. I. figurer till prydnad på en möbel*, o. s. v. — 2) (sjöt.) Sticka ändan af ett tåg genom ett hål